

Аз съм Деси и съм родена на 8 септември 1978 в град Силистра. Решила съм да се появя на бял свят точно в 13 часа, когато смяната на лекаря, който е трябвало да ме изроди е приключила. Но той все пак е останал часове след края на работното си време. И до ден днешен е така в живота ми - човечността е над всички правила и разписания. Майка ми разказва как, като новородена, са ме сложили до нея и аз съм я наблюдавала мъдро и изпитателно с широко отворени очи. После явно съм се окопитила, че само с мъдруване няма да ми се получат нещата тук, на Земята, и че трябва и да си похапна. Започнала съм да озвучавам болницата с писъците си от глад и се е наложило жената от съседното легло също да ме кърми. И до ден днешен е така - присъствието ми някак отключва доброта и щедрост у хората. През годините съм се увеличала и занимавала с много неща - пеене, пиано, танци, литература, психология, езици...

Като дете четях едни дебели книги и обичах да общувам с възрастните, а сега се чувствам най-добре в света на децата.

Обичам разнообразието, промяната, пътуването и общуването с много и различни хора... обичам си Живота просто. На пръв поглед изглеждам весела и забавна купонджийка, такава една цветна и по детски наивна и луда, но започне ли да ме опознава, човек разбира, че това е само на повърхността. По дълбоко в мен се крие една съвсем различна Деси. Ако това въобще е Деси. По-скоро е душата ми – философски настроена, анализираща и съзерцаваща живота.

Кои бяха най-хубавите ти моменти или периоди в твоя живот досега?

Животът ми изобилства от хубави моменти, но най-силният ми е, когато за първи път поех в обятията си новородения си син. Спомням си как гледах в очите му, потъвах там и усещах пълнота и завършеност. Времето просто беше спряло...

А само като си помисля още колко хубави моменти ми предстоят и ме изпълва една огромна радост. Ех, че е хубав този живот!

Кое е най-трудното нещо, което си правила или преживяла?

Най-трудното нещо, което съм преживяла е раждането на сина ми. Отново споменавам този момент, но той беше преломен в живота ми. Бях изпаднала в безсъзнание и когато се събудих имах усещането, че не съм същата и че заедно с бебето си съм се родила отново и аз.

В какво вярваш?

Вярвам в Любовта. Най-силната енергия във Вселената – това е енергията на чистата Любов. Вярвам, че постепенно хората ще започват да осъзнават, че всички ние носим в себе си тази чиста безусловна Любов и това ще ни дава сила да творим собствения си живот.

Вярвам, че във Вселената нищо не се губи - всяка мисъл, дума и постъпка, рано или късно, се връщат при нас.

Вярваш ли в хората?

О, да! Вярвам, че доброто е силно заложено във всеки от нас. Просто толкова сме се отдалечили от истинската си същност, че имаме нужда някой или нещо да ни доближи отново към нея, да надникне в сърцата ни и да ни покаже колко доброта има в тях.

Аз редовно се убеждавам в това и на практика. Срецам човек, за който се говори, че бил егоист и повърхностен, да речем. Когато заговоря за нещата от живота и за желанието си да помогна на някого, виждам пред очите ми как този човек се преобразява, заговаря по друг начин и проявява желание и той да помогне. Хората просто са наше огледало, затова вярвам в тях и се стремя да ги вдъхновявам към повече доброта.

За какво мечтаеш? На какво се надяваш?

Мечтая за по-хармоничен свят с по-осъзнати хора. Малко клиширано и утопично звучи, но как бих могла аз да цъфтя, ако тези около мен вехнат. Та ние сме едно цяло, свързани сме...

Ако всички хора разберат за силата, която мисълта притежава (особено колективната) и се научат да я употребяват в пълна степен, тогава бихме могли да въплътим мечтите си в материалната реалност. Тогава бихме сътворили един по-хармоничен свят и... бихме натрили носовете на песимистите, че мечти като тази са неосъществими. :)

Има ли нещо важно, за което не ти достига времето?

На мен времето никога не ми достига. Искам да направя още и още неща. Искам да придобивам още опит, да се срещна с още прекрасни души, да прегръщам още любимите си хора, да помагам още на тези в нужда, да посетя още места... Чувствам се точно като дете в магазин за играчки, което иска да вземе от всичко, но май трябва да разбере, че в този живот няма как да успее да го направя и да се кротна малко. Пък и нали пак ще се върна... :)

Важна ли е прощката в твоя живот?

Умението ми да прощавам, като че ли е една от най-силните ми страни. Може би, защото лесно прощавам на себе си, ми е лесно да простя и на другите. Прощката ме пречиства и ми дава заряд да продължа лека и чиста напред.

Миналото, настоящето или бъдещето е най-важно за теб сега?

Човек е съвкупност и от трите, затова и трите са ми важни. Настоящия момент е резултат от минали наши действия, а колкото по-красиви са мечтите ни за бъдещето, толкова по-добри неща привличаме в настоящето си. Човекът с красиви мечти свети отвътре и наистина е магнит за красота в настоящето.

Харесваш ли нашето време? В коя друга епоха би живяла?

Харесвам го много, защото живеем в доста интересно време. В момента Земята търпи много промени, а заедно с нея и ние. Раждат се и нови хора с по-отворено съзнание. За тези неща, които споделям сега в друга епоха бих била преследвана. Затова съм си много добре точно тук, където съм си. Мога спокойно да изразявам това, което мисля, да се свързвам с хора, които мислят като мен и са по-отворени за невидимото.

Кое пътуване е най-важно за теб?

Онова, което е свързано с търсене, познание и себепознание.

Обичаш ли живота?

Обичам го повече, отколкото бих могла да го опиша. Затова не пропускам нито миг да го живея.

Какво е за теб той сега? Опиши ми го с три думи.

Любов... Енергия... Вдъхновение...

Кои са най-красивите гледки на света за теб?

Ние, хората, когато изразяваме обич, прощаваме си, подаваме си ръка и се прегръщаме, сме много красива гледка в моите очи.

Къде се чувстваш най-добре, като "у дома"?

Там, където мога да бъда себе си - на слънце, сред красива природа, сред любимите си хора и сред деца. Тогава просто сияя от щастие и Любов и очите ми светят.

Какво ти дава сили да продължаваш напред в трудни моменти?

Знанието, че сме тук, за да трупаме опит и да растем именно по неравностите. А също и умението ми да обичам и да прощавам.

Кои хора са ти оказали най-много подкрепа и влияние?

Родителите ми и съпруга ми. Винаги много са ме разбирали и подкрепяли. Винаги имам до себе си и прекрасни приятели. Аз съм човек, който много държи във всеки един момент да бъде себе си и изпитвам голяма благодарност, че близките ми са ми позволявали това.

Искаш ли да промениш нещо у себе си?

Аз не спирам да се променям. Но едно от нещата, които наистина искам да променя в себе си е да не съм толкова нетърпелива. Искам всичко и всички да реагират около мен светкавично бързо. Това много ме саботира и изтощава на моменти и мен, и хората около мен.

Намерила ли си призванието си?

Децата. С тях се чувствам у дома и знам, че е взаимно. През последните години се раждат много деца, които не се вписват вече в общоприетите рамки. Точно тези деца ме привличат с това, че са различни. Много от тях са уникални души и имат огромен потенциал. Но какво правим ние? Поставяме им диагноза и етикет, тъпчем ги с лекарства, сочим ги с пръст и ги превръщаме в озлобени аутсайдери. Просто обществото ни няма зрелостта да се вслуша в тях, да ги третира с любов и да уважава различието им. Само при мисълта за това и ми се свива сърцето. И това свиване ми подсказва, че това е моето призвание. Да помагам на тези уникални души да бъдат достойна част от обществото ни и на самите родители да ги разбират и усещат по-добре.

Вярваш ли в Живота след Смъртта?

Аз всъщност не вярвам в самата Смърт, в конкретния смисъл на думата. Душата ни е вечна и просто преминаваме от едно състояние в друго. Завесата се вдига, слизаме от сцената и след време пак се връщаме, но в различни костюми и роли. Не е ли вълнуващо!

А какво те кара да се чувстваш жива?

Любовта във всичките ѝ проявления... и мечтите ми.

От какво се страхуваш?

От липсата на Любов.

Какво е за теб самотата?

Да спреш да обичаш себе си.

Какъв е смисълът на живота за теб?

За всеки човек това е индивидуално и всеки осмисля по различен начин живота си. Важното е накрая да сме удовлетворени от себе си и научените уроци. Аз самата нямам амбиции да съм отличничка в земното училище, затова и не се страхувам да се провалям и греша. Именно по този начин съм натрупала и богат жизнен опит.

Кои емоции играят най-голяма роля в живота ти?

Много съм емоционална и не бих могла да живея в свят без емоции. Именно те са онези, които придават цвят на живота ни и ни карат да се чувстваме живи. Но във всяко нещо е добре да има мярка. Има един детски ентузиазъм в мен, който много си обичам, защото рядко стихва и ми дава много заряд.

Какво е щастието за теб? Опиши ми един свършен ден...

Че какво му е на днешния ден? Събудила съм се, здрава съм, обичана съм, обичам... Нима не е свършен? А какво му е на сегашния момент? Пиша всичко това, което означава, че прекрасен човек като теб е оценил, че има какво да кажа... Нима и този момент не е щастлив?

Как би описала Любовта?

Любовта, както и да я опиша ще бъде недостатъчно - затова предпочитам просто да я усещам.

Какъв съвет би дала на едно дете или на другите хора въобще?

Наскоро в един Зоопарк срещнах едно момиченце, което ме попита как би могло да си говори с животните. Седяхме на една пейка и аз и казах да затвори очи и да ги усети със сърцето си. А може и просто да ги обича... те от това най-много разбират.

Това е и съвета ми към децата и хората - да живеят и мислят повече със сърцата си... и да се прегръщат повече.

Какво може да те разплаче?

Това никак не е трудно, защото съм много чувствителна. Плача често и от радост, и от щастие и не мисля, че ми е недостатък. Напротив - сълзите ме пречистват.

От щастие мога да се разплача при проява на обич, топлина и човечно отношение.

А от мъка плача, ако видя някое дете да страда. Особено, ако детето е неразбрано, отритнато и получава несправедливо отношение.

А какво може да те накара да се усмихнеш?

А да се усмихвам ми е още по-лесно. Какво ли не може да ме накара да се усмихна. И синът ми, който не спира да задава смешни въпроси; и мъжа ми, който често се шегува; и малкото детенце на улицата, което ми се усмихва; и самата мисъл за нечия усмивка...

Безброй поводи и причини да се усмихвам.

Понякога се усмихвам на непознати хора или деца на улицата, за да видя как ще реагират. И винаги получавам усмивка в отговор. И сега, като пиша това, пак се усмихвам.

Кое е доброто (думи или дело) което няма да забравиш?

Срещала съм толкова добри дела и думи от хората, че ми е трудно да се спра на едно конкретно. А това изобилие от доброта в живота ми подсилва още по-силно вярата ми в хората.

Какво цениш най-много в живота си? За какво изпитваш най-голяма благодарност?

Цена много уважението, точността, спазените обещания, справедливото отношение, осъзнатия начин на живот и готовността за промяна... А най-голяма благодарност изпитвам, че спътникът ми в живота притежава тези качества.

Ако си представиш живота си като пъзел, доколко подреден е той? Липсват ли още парчета, за да е цял и завършен?

Ето тук трябва много да внимаваме да не попаднем в капан - като се вглеждаме винаги в липсващите парчета от пъзела и животът ни да минава във вечни усилия да си ги набавим. Няма живот, който да прилича на подреден и завършен пъзел. Винаги някое парче ще липсва.

А моят живот си го харесвам точно такъв - "незавършен пъзел" :)

*

Интервюто е публикувано за първи път в блога „ЕДИН ОТ НАС СПОДЕЛЯ“ на 11 ноември 2014 г.

http://www.oneofusshares.com/2014/11/blog-post_55.html